

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S'envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

CARTES DE SA DRAGONERA.

I.

MOLT BEN VOLGUT AMICH: He rebut sa téua carta amb que, entre altres còses, me demanes una *Memòria* sobre es progresos qu'ha fèt *Sa Dragonera* de corant' anys à n' aquesta part.

Ja se conex que vius à un país ahont encara que s'escriga molt se llegeix poch y es pensa ménos. Per axò heu voleu tot reduhit à *Memòries*, à s'última expressió; à numerari. Si algun dia vos desmemoriau tots y pégau sèca heu tendreu ben merescut.

Déxa anà sa *Memòria* p' ets estudiants *libres*, qu'à tú no 't fa falta y ells la necessitan pròu per aficarsè dins sa molla sa multitut de frases modernes y nòms pomposos de *llum*, de *vapor*, de *electricitat*, de *civilisació*, etc., etc., qu'entrañan tota sa ciència des gran sigle destinat à passà sa rasadora per tot, inclús ses montañes: fortuna que nòltros ja no hey serem y si mos arriba rès, será un'altra capa de terra que mos farà está més segús de ses séues tropegeries.

Axò no s'oposa à que t'escriga en forma de carta, y que tú, si 't vòls lluhí després y fé *papé*, ja redactarás *Memòries* que, segons dius, no 't faltarán imprentes per estamparles amb lletres polides, amb tantes que 'n pòsan de nòves.

Més, anem à s'assunto.

¡Quin camvi, fiet, ha fèt *Sa Dragonera* densá que quatre *ignorants* de piñòl vermey, à fòrsa de discursos, de vòts, d'estudis, (llavò encara estudiavan) d'investigacions excursionistes filològiques, y, sobre tot, auxiliats per sa gran palanca de sa premsa, logràren posarla viable! S'historia escriurá amb lletres d'òr es nòms de benemèrits soldats de sa civilisació moderna. que salvant barreres insuperables, la tragueran de davall sa clòsca de *tortuga* en qu' es trobava, de temps immemorial, à causa de ses *cadenaes* y de ses *supersticions* que

no li dexávan alsá es cap per aspirá s'aroma de sa civilisació moderna. Dispensa es méu entusiasme à sa contemplació d'una conquesta tan gloriosa: no hey puch fé més.

Còm sé qu'ets aficionat à ses Belles Arts, comensaré per dirtè qu'à n'aquesta terra, may se vèuen truncats es baixos de ses òbres nòves, ni afèan ses parets y pòrtes des carrés dibuxos grossés, lletres mal formades, ni paraules indecents. Es monuments, obeliscos, estàtues y demés objectes d'art qu'adornan la Ciutat, es conservan intactes sense que may hajan rebut pedrades, pilòts de fanch ó d'altres herbes. Ses dònnes se guardan molt bé d'aficá claus per posá còrdes per estendre ròba, à n'es portals y parets des temples y edificis públichs. Tots es passetjos están embellits per abres fruytals qu'à sa primavera recrean amb s'aroma de ses flòs y à s'estiu amb sa vista des séu hermós fruyt. Ningú s'atreveix à allargá sa mà perque sa paraula llibertat aquí significa porè fé bé. Dona gust veure tant d'òrde, tanta netadat, tanta llimpiesa.

Es primés dies, quant vatx arribá, pensava jò si no hey hauria escòles à *Sa Dragonera* ó si no hey enseñavan d'escriure ni de dibux. No 'm sabia esplicá sa falta de borraros estampats à manera de mòstra, verdadera expressió des progresos de sa primera enseñansa. ¿Còm es possible, deya jò, sense aquests exercicis de *llibertat*, hey haja subjèctes bastant capassos per dirigí s'opinió pública ó per fé *llum*, còm diria un periodista, encara que s'expressió es bastant impròpi? Amb axò pòts veure si ses preocupacions ténen domini demunt nòltros.

Es mèdis y mètodos d'instrucció que, després de multiplicats congressos y certámens pedagògichs, esculliren y propagàren es benemèrits restauradós de ses llibertats d'aquesta ditxosa tèrra, han donat es fruyt qu'era d'esperá, y ets atlòts es guardan molt (no per pò des Municipals, aquí no 'n veuen may) de pèrda temps, escriguent per ses parets, apedregant sa gent que passa ó fènt indecències. S'altra dia vatx senti

una dòna que, mentres dava berená à un atlòt, li deya:

—Fiy méu, no vajes à fé retxes ni escriura per ses parets perque llavò te dirán *gacetillero*.

Ara considera tú quin significat donan es dragonians à una paraula de que t'en umpls sa boca.

Lo qu'acab de dí bastaria per contestació à sa pregunta qu'hem fás sobre vení à fundá un periòdich; però perque no te succehesca lo que à molts qui per no fé feyna y enriquirsè s'en van à Amèrica, has de sèbre: qu'à *Sa Dragonera* no hey faltan periòdichs il·lustrats (axò es una paraula nòva que vòl dí amb estampes), literaris, religiosos, polítics, d'interessos morals y materials, que *los campeones de la civilizacion*, còm los anomenes, may camvian es papés; que no es barayan ni s'insultan per un punt ó una coma y que no donan gat per llebre.

Allò de pegá un còp à n'es may y s'altra à s'encruya, segons convenga à n'es séus interessos, lluny de darlos popularitat los duria es desprèci. Aquí riuen molt quant veuen diaris que no més saben parlá *de lances de amazonas*, de bregues de plasserres, de carros esfondrats, de guinavetades, de Municipals que dòrmen y d'altres còses que pertenenexan més à sa justícia qu'à sa premsa.

Si te sents amb fòrtes per sostení una publicació à s'altura que t'he indicat, pòts vení en volè, no 't faltarán suscrip-tós.

Te repetesch que no vengues per llana... perque aquí no hey ha tontos que paguin diaris per tenirlos demunt sa taula y à fé veure que son homs d'influència en tot es partit.

Un'altra dia en parlarem més.

Dona memòries à tots ets ignorants qui demanan per mí y dispòn, còm sempre, des téu amich,

MATEU DES PLÁ.

SANTA MARIA.

Qualcú creurá qu' anam à di *Ora pro nobis*; però s' en durá xasco perque lo que vòl di aquest títol es que anám à parlá d' una vila que bé se mereix que L' IGNORANCIA s' ocup d' ella un dia en l' any y fins y tot que li fassa una glòsa. Més axò de fé glòses, ó cansons, ó cololades còm deyan altre temps, ó poe-sies còm diuen ara es qui vòlen parlá à la ciutadana, no es còsa que se fassan bufant, bufant, còm es vidre voladó, ni que surtigan tan depressa còm es badays, y sobre tot es comensarla es lo que més pena còsta. Axí mateix, provembó; ó sortirá mârje ó caramull de pedres, y si surt un buñòl, voleu que vos diga, tants ne fan de buñòls à Santa Maria y à dins Ciutat y à dins tota Mallorca, que ja no vendrà à un més.

Posem fil à sa guya y comensèm parlant des Ferro-carril qu' ha donat la vida à n' es séus *Hostals*.

Un amo nirviós y sech
Que jò conech
Fa vint anys, crech;
En fa quinze que me deya,
Féntme sa beya
Just á s' oreya,
—¡Si es ferro-carril venia...
Santa Maria
S' en temeria!...
Y còm ara ja es vengut,
Santa Maria
S' en ha temut.

Tenia rahó aquell pagès. Santa Maria en veritat s' en ha temut de s' arribada des camí de ferro perqu' han fétes moltes cases, bones y dolentes; y carrés nous, no molt amples que diguem, però son drets y basta.

Era molt regulá que s' Ajuntament des pòble per doná una maneta à n' es ferro-carril compongués bé ses carreteres que van à Buñola, à Alaró, à Sanselles y à Santa Eugènia, per cridá passatges de totes aquestes viles y d' altres de més endins cap à sa séua estació, però s' es contentat amb rentá sa cara à un parey de tróssos principals, ferlos un poch la barbata, y rês pús; y qui l' ha féta que l' endrons y que li don pá sa mare.

Per aquest motiu podrem ara continuá sa glòsa, diguent:

Tenim, per fermos endins,
Molts de camins
Tan tals y quins,
Que més pareyan fossá
Que terré plá
Per transitá.
Si el señó Batle volia,
Santa Maria
S' en temeria;
Més si es Batle es sord mos fá,
Santa Maria...
S' en temerá.

Ara ja sentim es Batle que mos diu: ¿Y que 'n som jò de sa mòrt d' En Berga? ¿Qu' hey puch fé jò si ets altres Batles des termes veynats no m' ajudan à compondrerlos? ¿Que miren tots es tróssos que pasan per dins el terme, y que vejan si no son millós qu' es tróssos d' ets altres termes?

Té molta de rahó. Vosa mercè ha fét qualque còsa y ets altres Batles nó; y succeheix per axò que per mor d' un tròs de camí dolent que no es dins Santa Maria, s' afluxa tothom de passá p' es tróssos que no heu son tant; y es passatges, van à fé deù hores de voltera, aprofitant camades per passá manco de pena.

Per lo mateix nòltros podrém afegí à sa glòsa que duym comensada, lo seguent:

Hey ha encalladós, basiòts,
Pedres y clòts,
Y bigalòts.
Hey ha basses còm la má,
Y qualqu' aglá
Còm un quintá.
Si altra vegada plovia,
Santa Maria
S' en temeria.
Si no los fan adobá,
Santa Maria
S' en temerá.

Però axò, me dirán molts de pagesos d' aquesta vila, no es per tot; ni es dins el terme nòstro, sino dins altres termes; per exemple es de Sanselles.

Afajiguemhi ydò à sa glòsa:

P' es camí que va à Sanselles,
Tant si es sens' elles,
Còm si es amb elles,
Hey ha clòts que 'l fan inròdol, (a)
Y qualque còdol
Còm un permòdol.
Si es séu Batle el componia...
Santa Maria
S' en temeria.
Més si no 'l se vòl mirá,
Santa Maria
S' en temerá.

Ja sént també ara es Batle de Sanselles que acudeix à defensá sa séua part, y s' espolsa sa robeta y tira sa pols més enllá de Biniali; per axò convendrà que citem aquest punt y fessèm di à sa glòsa:

Qui va per aquest camí,
De Son Seguí
No pòt seguí.
Y fins que es dins Biniáli,
Dáli que dali,
Fa de camáli.
Y de tanta flastomía
Que cada dia
P' es Batle envia;

(a) Aquesta paraula *inròdol* l'hem inventada per poré passá envant. Ja n' hi posarem un' altra en corretgi sa cansó. S' Ajuntament també hey pòsa terra dins es clòts perque es carros pugan passá envant; y espera, amb el temps, posarhi pedra picada, en llòch de terra.

Un pòch abans sa Corema
Santa Maria
Ja s' en va teme.

¡Hola! Axò ja muda de rumbo. Ja tenim un' altra Batle dins aquest ball, ballant es *fandango*. ¿Digaumè quin Batle es aquest qu' ara surt à ròtlo? Mos convendrà també citar-lo que venga à judici à doná conta d' es séus *mandatos* ó no *mandatos* y que mos diga es perque s' en va teme Santa Maria de sa séua negligència; y qu' es lo que succehi per gastá aquestes expressions.

¿Que succehi? Ascoltau sa glòsa:

Duya botes d' un sallé
Un carreté,
Y es mul caygué.
Una bota redolá,
El va agafá,
Y l' esclafá.
Bé, deya, que qualque dia
Santa Maria
S' en temeria.
Aquest dia ja es vengut.
Santa Maria
S' en ha temut.

Si es Batle de Santa Eugèni
Tengués més gèni,
Fóra el dimèni.
Còm no 'n té. ¿Què li es à éll
Qu' un bergantell
Hey deix sa pell?
¿Y aquest Batle no faria
Que qualque dia
Santa Maria
Dins aquest camí, es temés
Qu' es caminés
Gastan doblés?

Aquest tercé Batle no compareix maldament li hajam ja desparat dues glòses. Se coneix que fa es sord. Deù essé un pòbre Batle. Vejem de cercarhi remey per un' altra cayre, abans de que succehesca una desgracia més gròssa.

Sanselles es una vila
Que bé cabila,
Y milló fila.
Que procur fer un esfòrs
Per desfé tòrts
Y evitá mòrts.
Si allá hey posás un *tramvia*,
Santa Maria
S' en temeria.
¡Ay! Si Sanselles heu fés!
¿Que de doblés
P' es vinatés!

Ara vendria bé s' acabá aquesta glòsa passant revista à tots es recones de la vila, però me convé s' aná à n' es carril, per agafá es *tren* que passa à les nou y mitja des dematí. Si al cás no 'l pogués agafá, procuraria ferho perqu' hauria d' esperá deù hores à que passás s' altra *tren* de les sèt des vespre y en deù hores hey hauria temps y retemps de regonexa tots es recones de ses viles *Santes* y trèure à llum tots es séus miracles y totes

ses séues rellíquies qu' hajan mesté espolsá. Axò seria un bòn acabament de sa glòsa.

Dexau corre es temps.

Si no l' acab avuy l' acabaré demá, qu' hey ha més dies que llangonises, si Déu mos dona vida, salut, alegria y cantet.

Per ara, à reveure.

PEP D' AUBEÑA.

EL RAM.

Ascolta, Gòri,
Lo qu' es à Palma
Sa fira gròssa
Que deym del Ram;
Que tant alegre
Sa gent menuda
Y à ses atlòtes
Y als jovensans.

A dins la Rambla
Fént llarga tira
Pòsan tauletetes
De cap à cap.
Y allà hey vènen
Mil tonteries
Que molt pòch valen
Si bé heu miram.

Fusells de fusta,
Nines que cantan,
Pitos, bufetes,
Soldats de plom;
Ponsins verdosos,
Dátiles, castañes,
Metles, vellanes,
Rollos des forn.

Sa gent s' afica
Pégant sempentes,
Uns que remugan,
Altres riguent.
Nins que demanan,
Tetas que cridan,
Fént moltes bromes
Tot es jovent.

Atlòtes que siulan,
Tòcan campanes,
Y amb pistoletes
Desparan tròns.
A ses atlòtes,
Fan sa traveta,
Y à ses juguetes
Tiran piñòls.

Per ses voreres,
Revòltan cotxos,
Tòca sa música
En es corté:
Y ses nineras
Totes gojoses
Xarran p' es colsos
Amb assistens.

Y se passetjan
Mares y fiyes
Sògres y jènres
Y enamorats.
Quant més no pòren
Van à ca-séua
Amb so cap terbol
Y estalonats.

Y diu sa mare
A qualque fiya
Qu' un atlòt curro
Ha enviscolat.
¡Hala, Francina,
Está contenta,
Que tú deveres
Has fét el Ram.

EX-ESTUDIANT.

REFRANS PAGESOS DES MÉS D' ABRIL.

Poy als fesòls antañy, poy à ses faves enguañy.

Aygo s' Abril y es Matx rohades, fan ses añades.

No hey ha Abril sense espigues.

Tròna d' Abril, vé bòn estiu.

Es mes d' Abril, cada gota en val mil.

Si s' refreda s' Abril dols, es es més dolent de tots.

Gelades d' Abril y Matx, sa misèri mos durán.

Burjó que naix dins s' Abril, no té temps de fé bòn ví.

Sant Jòrdi, garbes d' òrdi.

Abril y Matx acompasats, compònen tots es sembrats.

Sa primavera tardana, fa creixa es blat dalt sa sala.

No es tan dols s' Abril florit, que no mos gèl qualque nit.

Abril plové y Matx ventós, fan s' ainy rich y profitós.

XEREMIADES.

Hem rebut s' atenta invitació del señó Directó de s' Institut perque fassem públich un Certámen de molts de prèmies qu' es Catedràtics y altres Corporacions han de regalá à n' es qui farán sa retxa més amunt alabant es poeta *Calderon de la Barca* per sa fésta des seu segon centenari. Trasladariam tot s' anunci à ses nòstres columnes si no fòs tan llarch; axí mateix tots aquells qui l' vulgan veure pòden passá per sa Direcció d' aquest periòdich y s' en enterarán.

Desitjam que se presentin molts de trabays bòn y de que sia lluhida sa fésta axí com es degut.

**

L' IGNORANCIA que n' quant à tot lo útil may vòl romandre enderrera, aquesta vegada 'par qu' hey haji romás amb

axò de publicá *Certámens*, però, no heu cregueu! nòstros hem volguí veure es rumbo que prenian es qui mos van devant per llavò fé es nòstros contes; de mòdo y de manera que, ja que s' Ajuntament y tot ha oferit una pauma, y no del Ram, à s' autó des milló soneto, *en mallorquí*, dedicat à *Don Pere Calderó de la Barca*, nòstros tenim forjat també es nòstro *Programa* per premiá amb bòn moneda (oros son *trunfos*) alguns trabays literaris y de dibuix, amb motiu de ses Fèstes y Fires qu' han de fé per Agost d' enguañy. Y aquest pich no anam de verbes, ó sinó ja 'u veureu anunciat dissapte qui vé, si Déu ho vòl.

**

¿Me sabria dí qualcú quant ha d' arribá aquella familia que sa Plassa de Tòros espera fa tanta estona de Madrit, segons anunciáren aquells cartells tan gròssos qu' aficáren p' es cantons? Jò ja fris de que sia aquí y veure perque vé.

**

Dos homos se passetjavan s' altra dia per sa murada y un deya:

—¿No m' esplicarás qu' es axò. Avuy vení tan plena la mar y ahí tan buyda?

—*Hombre*. Axò de segú es s' aygo de Sevilla que fá aquesta plena.

**

A n' es teatro de Niza s' altra dia hey va havé un centená de mòrts per no poré sortí depressa sa gent del Paradís à causa de no está ben espedita sa pòrta. L' IGNORANCIA pochs dies abans havia cridat s' atenció demunt es banchs que están devant sa pòrta principal de moltes Iglesias. Calculan si hey hagués un incendi ó una alarma es dia de funció que succehiria amb aquell banch atravessat. Dos doblés de lo mateix de lo que va succehí à Niza.

COVERBOS.

Quant es frares caputxins feyan processó de caperutxes un dia de sa Setmana Santa, acompaňant à nòstron Señó carregat amb sa creu à n' es còll, predicavan es primé sermó dins l' Iglesia es temps que sa processó sortia, y es predicadó heu feya vení bé per cridá à n' el Bòn-Jesús quant era hora que sortis perqu' es pòble condolit de sa séua passió volia acompaňarló à dalt el Calvari.

Un dia per més qu' es fraret cridás «Sortiu, Bòn-Jesús, sortiu;» sa processó aturada no se movia, ni feya sa via que havia de fé. Un frare llech jeperut y mitja llengo qu' hey havia à n' es Convent quant sentí qu' es predicadó clamava tant de «Bòn-Jesús sortiu» li fé señas desd' es portal de la Sacristia que anás d' espay. Es predicadó torná enrera y va dí un tròs des sermó que ja havia

dit y quant torná essê à n' es cridá «Bòn-Jesús sortiu,» heu fé amb tanta fòrsa y fúria que va doná à conexas que ja no volia allargá pús es sermó. Debadés es fraret llech li feya señes, éll sempre amb sos tretze cridant «Bòn-Jesús, sortiu;» fins qu' es fraret llech que tenia es genit curt, li diu fòrt desde l' altá majó ses sigüents paraules:

—No turt perque no tòban ta paruca.

Una vegada el Bòn-Jesús, la Mare de Déu y Sant Jusèp anávan de camí amb aquell aset que tenian. Era quant tornavan d' Egipte que l' Bòn-Jesús era ja un atlòt de bones tayes, la Mare de Déu una donzella à sa flòr de sa vida y Sant Jusèp un véy.

Tots tres anávan à pèu y s' aset duya es quatre trastets que tenian.

Trobàren un estòl de gènt, y quant véran aquella Sagrada Família que no conexian, digueren:

—Deuen essê beneyts aquests viatgés que tenguent un ase no l' aprofitan per qualcá.

—María, (digué Sant Jusèp quant hagué passat,) pòt demunt s' ase y el mon no hey tendrá que criticá.

La Mare de Déu obehí.

En trobàren un altra, y la gènt riquent deya à la Mare de Déu.

—Ja hey vas ben aposentada. No estás empagahida de veure que l' pòbre veyet y aquest tènre ninet hajan d' ará à pèu es temps que tú qualques.

—Déu mos dó paciència. María, baxa y qu' hey putx Jesús, (digué S. Jusèp.) En trobàren un altra.

—Vaja un atlòt ben criat, (deyan.) Son pare y sa mare que passin pena y éll encorxofat demunt s' ase.

—Pujahi tú, (va dí la Mare de Déu à Sant Jusèp.)

Tornaren trobá un altr' estòl.

—Vaja un homo qu' heu entén, (va dí la gent;) còm se coneix que comanda à ca-séua y que mira sa dona y s' infant còm uns esclaus.

Baxá Sant Jusèp de s' ase y hey fé pujá la Mare de Déu y el Bòn-Jesús plegats.

Un altr' estòl que trobàren deya:

—¡Pòbre aset! Ja li bastavan es trastots tots sòls, y encara en té que dú dos. El matarán.

Baxá el Bòn-Jesús de s' ase y va dí à sa mare y à Sant Jusèp.

—Sempre mitx mon se riurá de s' altra mitx. Procurem obrá en justicia y aprofitarmos amb prudència des béns y ausilis que Déu mos dona y que xarr' el mon tot quant vulga. Anant amb so cap dret y amb so còr net y sabent que sòls hem de doná conta à Déu de ses nòstres òbres visquem sense fé mal à ningú y no perdem sa confiansa d' arribá un dia al Paradís per aquest camí.

Desd' aquell moment se compartian es cansament no escoltant à ningú fins que arribàren à sa séua terra.

Dos sollarichs anàren à sortí de la Parròquia; y un abans de partí, s' entimá un bòn plat de sopes per pò de no caure en mal de cò.

Anàren à l' Iglesia, se confessàren, y es qui estava en dejú avisá à n' es confés qu' es séu companó ja havia berenat.

Sortí es capellá à doná la comunió, y à n' es qui havia berenat li doná un tròs de sòla emblanquinada.

Feya estona ferm qu' es companó l' estava esperant, quant s' hi va acostá, y li digué:

—Homu, ¿ke fas tant de cuntemplá?

Y s' altre roega que te roega sense porè fondre sa sòla, exclamá tot enfadat:

—Pel-le-vera, k' ell no vòl passá per kap vent del mon: jò krech ke m' haurán dunat es Cristu més véy de la Parròquia.

A Muro hey havia un jove que no deya rès à cap atlòta per pò d' una carabassa. Rès li feya tant de pò còm un desayre. Succehí que vé una pagesa molt guapa que li va agradá molt, y per pò de que no li donás aquella avorrida fruyta no gosava declararshi. Ets séus amichs li donavan sa sempenta y li deyan que no tengués pò, qu' ella l' acceptaria perque encara que fòs rica no tenia molta pressa, perque parlava un poch amb sa llengo travada. Tant féran y tant li digueran qu' à la fi un diumenge decapvespre, sortint des sermó, li pegá derrera resòlt à parlarli en essê fòra vila.

Ella y ses germanes prengueran p' ets horts, y amb dissimulo aná quedantsè derrera tota sòla perqu' aquell jove s' hi arrambás. Més aquest bòn atlòt quant veyá à dreita y esquerra dins ets horts tants de carabassons, carabasses, melons y altres castes de *cucurbitáceas* no s' atrevia per pò.

Es cap y à la fi s' hi arrambá y li preguntá:

—¿Me vòls fé el favó de dirme qu' has nòm perque tench ganas de conversá amb tú un' estona?

—Pren... sis... ca Rebassa, (contestá.)

Ell entengué *Pren sis carabasses* y girá en cóua, diguent:

—Jò tenia pò d' una tota sòla y m' en dona sis.

Y cametes amigues cap à la vila.

D' aquesta se fé beato.

Un pagès ervisench que venia formatge anáva cridant p' es carrés d' Ervissa:

—Qui vòl comprá formatges.

Una jove el cridá y li demaná à quant los venia; y éll qu' estava de bòn humó sense descarragarsè es còvo de demunt ses espatles, li digué:

—Si m' endevinau es vuyt formatges que duch, els us regal.

Y ella amb molta vivesa contestá:

—Deuen sé... vuyt formatges.

—Algun diable us hu ha dit: (digué.) Ja 'u vai' aquí es vuyt formatges.

Y s' en aná cul batut y cara alegre.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Qui té casa y se casa, no més ha de cercá pá.*

SEMBLANSES.—1. *En que té boca.*
2. *En que ténen era.*
3. *En que té columnes.*
4. *En que té trompa.*

FUGA.....—*Aygo d' Abril cada gota en cal mil.*

ENDEVINAYA.—*En Francisco me va di
Que la setmana pasada,
Váran fé una ballada,
A can Pere des MOLI.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—*Sen Perins.*

Cinch.—*Un' Atlòta casadissa y Un Llegost.*

Tres.—*Una Rosa y Un Enamorat alís.*

Y una no més.—*Un Retratista aferradis.*

A N' ES POLLO, (sense tomátiga.)

Ni jò à s' òr fas rendibrí,
Ni à n' es lujo may me vench;
Sa cala has perdut y es pú:
Lo que téns guardeu per tú,
Tú à mí, no, jò à tú t' comprench.
Podries havé dexat
Per altri s' alabarté
Perque tan alt t' has posat
Y amb tals termes t' has inflat
Qu' amb tú no vuy casarmé.

A N' ES SARDINÉ.

Dius que prest t' has de casá
Y que ja téns ròba fèta,
Jò no te vuy destorbá;
Per mí, pòts aná à cercá
Devés el Palau sa Uètra.
Si després des matrimòni
Encara téns bòn humó
Y no t' has dat al Dimòni,
Podrem segui es cabermòni,
Y esper qu' heu farás milló.

UN' ATLOTA CASADISSA.

GEROGLIFICH.

KIT

C TER
DD
KINONT

NOMAR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un tenó à un hòmo gran?
2. ¿Y ets artillés à ses criades?
3. ¿Y es mocadós à ses pintures?
4. ¿Y ses atlòtes d' avuy en dia à n' es cavalls?

JORDI DES RECÓ.

CAVILACIÓ.

A NA RITA MAS.

Col·locá aquestes lletres de mòdo que digan es nòm d' un pòble de Mallorca.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.E. .E.E.E. E..E.I.A.

NOMAR.

ENDEVINAYA.

Tant de dia còm de nit,
Sempre 'm tròbes caminant
Fas via sense moure 'm
Y si me muir no 'm fas mal.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

9 ABRIL DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.